

Johan Kristiansen, Skogen

(In memoriam).

Det er så sårt og vemodig å tenke på at bestefar nu er borte. Vi kan aldri glemme hvor gildt det var for oss alle når han kom på besøk hos oss, alltid hadde han noe godt med sig, alltid var han munter venlig og god, og derfor var vi alle blitt så glad i ham. Han var den yngste blandt de unge i vår familiekrets. Tungt er det derfor å vite at han aldri mer kommer igjen.

Hans liv er slutt, hans kamp og strid her på jorden er forbi men vi håper og tror at hans plass ikke er tom i himlen — og vi tror på et gjensyn engang.

Alle var vi bestefars barn, som han tenkte på og hadde kjærlig omsorg for — godhjertet og mild var han mot oss og derfor var vi alle så glad i ham. Og vi savner ham og signer hans minne, der aldri glemmes av oss.

Leiknes 13/4—38,
Barnebarn.

Noen minneord.

Johan Kristiansen, Skogen, var den sistlevende av sine søskende og av den forholdsvis tallrike ungdomsflokk som vokste op på gården Skogen i 1860—70 årene. Det vil si, av de som blev boende på gården. Hans jevnaldrende nabogutt, Edvard Klæbo Eidissen, som ennu lever, har jo siden han i 30 års alderen giftet sig, vært bosatt i Fagerfjellet. En annen av hans jevnaldrende fra Skogen, Ole Danielsen, døde siste høst i Colfax, Wis. U. S. A

Det som var en særegen skap ved Johan Kristiansen, var hans lyse humør — hans spøkefulle lune — der ofte kunde virke spitig og utfordrende for dem som ikke kjente ham eller som tok hans spøk alvorlig.

Våken — alltid ivrig interessert i alt som foregikk i bygden — politikk, ungdomsarbeide og næringsliv og for sin store slekt fremvokster og lykke.

Takk skal han ha for alt — en særlig varm takk fra ungdomslaget «Ørna» der han fra første dag og helt til det siste var med — alltid like interessert for ungdommens vel — ofte med tårer i øie — når han fryktet for det bar galt avsted. Men som oftest blinket gledens tårer i hans øine under samværet som på 40 års jubileet før jul og på tuberkulosefesten og nyttårsvåka. Og slik vil vi helst ha dig i minne du kjære gamle. Slik vil minnet ditt «vare oss når vi på villsteg vankar». Takk for at du var av den «gamle faste garde» der trofast fulgte og deltok med ungdommen i laget i disse over 40 år.

Hvil i fred.

Ørneunger